

پنج شنبه 8 مهر 1395 - 27 ذیحجه 1437 - 29 سپتامبر 2016

روز بزرگداشت مولانا جلال‌الدین محمد بن بهاء‌الدین معروف به مولوی...

روز بزرگداشت مولانا جلال‌الدین محمد بن بهاء‌الدین معروف به مولوی

جلال‌الدین محمد بن بهاء‌الدین محمد، معروف به مولانا، مولوی، ملاي روم و جلال‌الدین رومي، در سال 604 ق در بلخ به دنیا آمد. در کودکی با پدرش بهاء‌الدین محمد معروف به بهاء ولد، مقارن حمله مغول به آسیای صغیر (ترکیه امروزی) رفت و با خاندانش در قونیه مستقر شد. مولوی پس از فراگیری علوم از پدر و دیگر استادان قونیه و شام به تدریس پرداخت. وی بعدها با عارفی واصل و بزرگ به نام شمس‌الدین محمد تبریزی در قونیه ملاقات کرد و از نفس گرم او چنان به تاب و تب افتاد که دیگر تا دم واپسین، سردی نیافت و هیچ‌گاه از ارشاد سالکان و افاضه حقایق الهیه باز نایستاد. از این دوره پرشور که سی سال از پایان حیات مولوی را شامل می‌شود، آثار بی‌نظیری از این استاد بزرگ به وجود آمد. در مثنوی معنوی که آن را به حق باید یکی از بهترین نتایج اندیشه و ذوق فرزندان آدم و چراغ فروزان راه عرفان دانست، مولوی، مسائل مهم عرفانی، دینی و اخلاقی را مطرح کرده و هنگام توضیح، به بیان آیات و احادیث و امثال مبادرت می‌جوید. غیر از مثنوی، غزل‌های مولوی به منزله دریای جوشانی از عواطف حاد و اندیشه‌های بلند شاعر است که با نشیب و فراز همراه است. همچنین کتب فیه ما فیه، مکاتیب و مجالس سبعه از جمله آثار منثور مولانا است. مولانا جلال‌الدین رومي، سرانجام در سال 672 ق در 68 سالگی به وصال معبود شتافت و پس از تشییع و نمازی با شکوه، در قونیه به خاک سپرده شد. مزار او در ترکیه، زیارتگاه دوستداران ادب پارسی و عرفان اسلامی است.

• وزیر دفاع انگلیس وارد تهران شد (1352 ش)

• در تظاهرات دانش‌آموزان در بوکان عده‌ای زخمی شدند (1357 ش) • از طرف عضدالملک نایب‌السلطنه سپهدار تنکابنی به رئیس‌الوزرائی انتخاب گردید (1288 ش)

وفات "شیخ مصلح‌الدین سعدی شیرازی" شاعر و استاد بزرگ ادب فارسی (691 ق) شیخ مصلح‌الدین سعدی شیرازی، شاعر و استاد بزرگ شعر و نثر فارسی، پس از گذراندن مقدمات علوم ادبی و دینی در زادگاهش، شیراز، در جوانی به بغداد رفت و در مدرسه‌ی نظامیه‌ی آن به آموختن علوم متداول آن دوران پرداخت. پس از تحصیل به سرزمین‌های شام، فلسطین، حجاز و روم و کشورهای دیگر مسافرت کرد و با جوامع مختلف آشنا گردید. سعدی در طی این سفرها، با کمک دیده‌ها و شنیده‌هایش به همراه قریحه‌ی شاعری، به سرودن اشعاری زیبا و ماندنی پرداخت. وی سپس به شیراز بازگشت و به تألیف و تصنیف منظومه‌های پندآموز که نتیجه‌ی سی سال تجربه، جهانگردی و مردم‌شناسی بود، دست زد. سعدی در سال 655 ق اثر بزرگ اخلاقی و تربیتی خود به نام بوستان را سرود و در 656 ق گلستان، یکی از شیواترین کتاب‌های نثر فارسی را تدوین کرد که در ضمن آن، از اشعار فارسی و عربی نیز استفاده شده است. همچنین دیوان سعدی و مجالس پنج‌گانه نیز از اوست. مدفن سعدی در شیراز، میزبان خیل علاقه‌مندان زبان و ادب فارسی از سراسر دنیاست. سعدی به همراه فردوسی و حافظ، یکی از سه شاعر بسیار بزرگ و بلامنازع زبان و ادب فارسی است. در سخن او، غزل عاشقانه، آخرین حد لطافت و زیبایی را درک کرده و لطیف‌ترین معانی در ساده‌ترین و فصیح‌ترین و کامل‌ترین الفاظ آمده است. در حکمت و موعظه و ایراد حکم و امثال از هر شاعر پارسی‌گویی، موفق‌تر است و نثر مژین و آراسته و شیرین و جذاب او در گلستان، بهترین نمونه‌ی نثرهای فصیح پارسی است. سعدی به سبب تقدّم در نثر و نظم، از قرن هفتم به بعد، همواره مورد تقلید و پیروی شاعران و نویسندگان فارسی‌گویی ایران و خارج از ایران بوده است.

تولد "میکل د سروانتس" شاعر و نویسنده بزرگ اسپانیایی (1547 م) (ر.ک: 23 آوریل) دون میگل د سروانتس ساآودرا (Don Miguel de Cervantes Saavedra) (۱۵۴۷-۱۶۱۶) رمان‌نویس، شاعر، نقاش و نمایشنامه‌نویس اسپانیایی بود. رمان مشهور دون کیشوت- که از پایه‌های ادبیات کلاسیک اروپا به‌شمار می‌آید و بسیاری از منتقدان از آن به عنوان اولین رمان مدرن و یکی از بهترین آثار ادبی جهان یاد می‌کنند- اثر اوست. به وی لقب شاهزاده‌ی نبوغ داده‌اند. پدر وی حکیم (پزشک) بود. در سال ۱۵۵۱ پدرش به همراه خانواده به والادولید مهاجرت کرد. اما میگل در سال ۱۵۵۶ به کوردوبارفت. درباره‌ی تحصیلات ابتدایی میگل ابهاماتی وجود دارد اما بدون شک تحصیلات وی در سطح دانشگاهی نبوده‌اند. وی در سال ۱۵۵۶ در مادرید مستقر شد. وی در سال ۱۵۶۹ به دستور فلیپه دوم پادشاه وقت اسپانیا برای شرکت در جنگ به ایتالیا سفر کرد. وی به مطالعه برخی از آثار ادبی در آنجا پرداخت و تحت تاثیر هنر ایتالیایی قرار گرفت. سروانتس در جنگ لیانتو شرکت داشته‌است. دست چپ او در این جنگ به دلیل صدمه‌ای که به اعصاب دستش وارد شد از کار افتاد. او همیشه از شرکت در این جنگ با افتخار یاد می‌کرده‌است. او در سال ۱۵۷۲ به

زندگی نظامی خود پایان داد و زندگی عادی خود را از سر گرفت.